

Distinguidos Sres.:

Motiva mi escrito la nueva forma de oír Misa; por ejemplo; la de las nueve horas de la mañana (días festivos) y la Vespertina. Las dos siguen una misma pauta, mientras que las restantes sirven para confesiones, pues mientras unos nos levantamos, otros permanecen de rodillas o viceversa. Pude comprobar, el pasado domingo, que en Barcelona sucedía igual y dándome cuenta de que en nada favorece, este, digamos desarreglo, en acto tan solemnísimos, me atrevo a pedir una aclaración.

¿Debemos los fieles mantenernos en la nueva forma al oír la Santa Misa, para que otros tomen ejemplo? Al ser preguntados, ¿qué respuesta dar? ¿cuál es la manera correcta?

Si lo pudieran exponer en este Semanario les puedo asegurar que muchas personas se lo agradecerían.

Conagradecimiento por su atención
A. P.

La nueva forma de oír la Misa no es, naturalmente, un capricho, sino que forma parte de un conjunto de normas para la participación de los fieles, promulgadas por el Excmo. Sr. Arzobispo-Obispo en un « Directorio Diocesano para la Santa Misa » del año 1958. En el mismo se recomienda que la introducción de dichas normas se haga de una forma adaptada y gradual. De aquí que, provisionalmente, en unas misas se siga la práctica antigua y en otras la nueva, en espera del día en que parezca oportuno implantar en todas las misas las normas del Directorio. Entretanto, puede seguirse la misa en la forma antigua, aunque es preferible acostumbrarse voluntariamente a las nuevas actitudes, mucho más adaptadas a la estructura de las partes de la Misa y a la función activa que los fieles deben desempeñar en la misma.

« ACCIÓN CATÓLICA »

CAMISAS A MEDIDA

Cuellos perfectos inarrugables

CAMISERIA - SASTRERIA

R I E R A

PLAZA OLLAS, 18

Estimar

Doncs sí, germans, resulta que el més gran manament de la llei no és « no mataràs » ni « no robaràs ». Tampoc no és « no treballaràs en diumenge » o « no diràs mentides », ni cosa semblant.

Ens diu Jesucrist que el manament més gran és de caràcter positiu: « Estimaràs el Senyor, el teu Déu ». I el segon és semblant al primer: « Estimaràs el teu pròxim com a tu mateix ».

No es tracta d'odiar el pecat i abstenir-se'n, i al mateix temps (si això fos possible!) desentendre's de Déu i del pròxim, sinó d'estimar profundament i obrar en conseqüència. No vol dir Jesucrist que els altres manaments no siguin importants ni necessaris, sinó que només valen quan són fruit d'amor.

Aquell qui basteix la seva vida moral sobre una virtut que no sigui l'amor, edifica sobre sorra. Per això veiem tantes « moralitats » esguerrades, en uns aspectes del més irritant puritanisme i en altres del més absolut llibertinatge. (« Jo potser renegaré, però mai no he dit una mentida », « Mai no us negaré un favor, però no us fiquen en la meua moral »).

Treieu la bastida (la bastida dels convencionalismes socials, dels possibles prejudicis econòmics) i tot s'enorrarà, perquè no està fonamentat sobre l'amor a Déu i al pròxim (primerament a Déu, humanitaristes!).

Estimar costa, ho sabem prou. Estimar tothom, abans que tot i per sobre de tot, costa més encara. Però arribar-se a convèncer que cal obrar sempre i únicament moguts d'amor, i fer-ho, llinda amb l'heroïsme. Ens sembla que estimar, és buidar-se. Ens sembla que voler el bé als altres, és negar-se'l un mateix. Potser perquè no ho hem provat mai.

Ens agradaria, sobretot de cara als altres, que el manament primer no fos aquest, sinó el que ens convé al nostre egoïsme.

Per als pares, el primer i únic manament

sembla que sigui « Honraràs pare i mare », o sigui, seràs el meu fidel i abnegat servidor; m'agrairàs continuament l'haver-te portat al món i el mantenir-te; treballaràs en allò que convingui al meu progrés econòmic i et casaràs amb qui doni satisfacció al meu gust i a l'honor de la família.

Per als que són a dalt, la primera regla és « pagaràs puntualment els impostos » i et guardaràs prou de trobar malament alguna decisió meua.

El que està a baix demanarà al de dalt: « Faràs ploure sempre al meu gust », procurant que les teves mesures m'afavoreixin sempre a mi i, sobretot, ensorrin els altres.

El comerciant dirà: « Mentiràs sempre que puguis, menys quan et dirigeixis a mi ». Seràs just i equitatiu, excepte en els casos en que jo pugui aplicar el principi de que « el negoci és el negoci ».

L'empresari es dirà: « No mataràs » (si no és de gana). El treballador exigirà: « Em pagaràs esplèndidament » —encara que no he vingut a treballar—, perquè no m'he endut peces ni he trencat telers (o sigui, no he robat ni he matat).

Uns diran: « Et podràs permetre —i se t'aplaudiran— tots els excessos morals, mentre no toquis la meua família ». Altres: « Fes bé al qui et faci bé; no tinguis odi mortal a ningú, en principi, exceptuant els que t'han fet mal, o t'ho pensen, o ho sembla, o pensen diferent de tu, o valen més que tu, o són més apreciats que tu ».

Es així com construïm unes lleis de conducta, una moral, no a l'entorn de l'amor a Déu o de l'amor al pròxim, sinó a l'entorn de l'amor propi.

Els resultats ja els veiem.

El camí que caldria seguir, també.

Les paraules de Jesucrist ens han d'estimular avui a una acurada revisió de motius, a un examen implacable dels nostres principis morals. — J. CAMPS

L'actualitat té un nom: BOLETS

Aquesta secció, que sempre ha donat acolliment als esdeveniments capitals de cada setmana, es vesteix avui la roba de cada dia, es posa les espadenyes, i dona testimoni i deixa constància d'una actualitat més localitzada, menys aparatosa que els discursos i discussions a l'Assemblea de les Nacions Unides.

L'anar a buscar bolets es converteix, per molts, en un ritus que cal acomplir un cop l'estiu ha deixat d'ésser i la tardor ha començat a instal·lar-se. I, com tots els ritus, el d'anar a buscar bolets també sofreix deformacions, canvis i transmutacions, la més freqüent de les quals és la de convertir l'objectiu essencial en excusa senzilla per fer una sortida i una costellada. — J.